

Twee weken geleden hoorden we over zwaarden en speren die worden omgesmeed tot landbouwwerktuigen. Vorige week hoorden we over een leeuw die samen met een kalfje gras eet. En vandaag, op de derde zondag van de Advent, horen we over een woeste wildernis die bloeit en juicht.

Met zijn profetieën schildert Jesaja voor ons geestesoog een prachtige wereld: een schitterend visioen, een droom. Met de beeldspraak van dorstige grond die verandert in een bronrijk gebied roept Jesaja een werkelijkheid op die in onze wereld geen plaats lijkt te hebben. Om het fantastische karakter van deze wereld nog maar eens te benadrukken (en dan bedoel ik 'fantastisch' in beide zinnen van het woord) springen vandaag verlamden op uit hun rolstoel voor een rondedans en breken doofstommen uit in een welluidend loflied.

Vorige week vertelde ik in de parochie Delft over een diepgelovige vrouw die zo geïnspireerd was door Jesaja's woorden over de leeuw die samen met het kalfje gras eet, dat zij probeerde haar kat vegetarisch te maken. Dat lukte natuurlijk niet. En dat is precies het punt van dit soort profetieën: hoe idealistisch we ook zijn, hoezeer visionaire beelden ons ook kunnen inspireren tot goede daden, we kunnen de wereld waarvan Jesaja zingt onmogelijk naar ons toe trekken. Het initiatief moet van de andere kant komen: van Gods kant.

En precies dát is waarnaar deze Adventstijd ons wil leren verlangen. Precies dát is waarnaar deze Adventstijd ons wil leren uitzien: naar het initiatief dat komt van Gods kant.

In deze tijd van het liturgische jaar worden we vriendelijk doch dringend uitgenodigd om de beperktheid van onze menselijke mogelijkheden onder ogen te zien. We hoeven ons daarvoor niet kleiner voor te doen dan we zijn, maar we hoeven ons ook zeker niet op te blazen. Het gaat erom dat we realistisch zijn. We kunnen onszelf niet aan onze eigen haren overeind trekken. Iemand anders zal zich naar ons moeten "*nederbuigen om ons te verheffen*".

Willen we ons een levenshouding van verwachting eigen maken, dan is het nodig dat we onze ideeën over maakbaarheid loslaten. Om een innerlijke houding van verlangen in ons te laten groeien, moeten we afstand nemen van onze machtsfantasieën.

In plaats van op macht en maakbaarheid worden we in deze paarse periode van de Advent aangesproken op ons geduld. Vandaag in de woorden van Jakobus: "*Heb geduld, broeders en zusters, tot de Heer komt*". Dat december geworden is tot een volledige kerstmaand bewijst dat we daar niet zo goed in zijn -in dat geduld.

Iedereen die wel eens geduldig moet zijn met een kind, of met een ander autonoom wezen, weet dat geduld veel meer is dan passief afwachten. Geduld vergt discipline. Ik had het er gisteren nog over met mijn Marokkaanse kapper Abdel. Allebei zijn we vaders van jonge jongens en dus deelden we de ervaring dat het op een gegeven moment niet helemaal meer kunt bepalen voor je kind. Dat je wel bepaalde verwachtingen kunt hebben, maar dat kinderen ook een eigen ontwikkeling hebben en zelf achter dingen moeten komen. Dan moet je als ouder geduldig zijn, op je handen gaan zitten. Dat is niet altijd makkelijk. We spreken niet voor niets van geduld *oefenen*. Geduld is het weerstaan van de verleiding om te handelen, omdat je hebt geleerd dat jouw ingrijpen alleen maar een averechts effect zal hebben. De akkerbouwer die wacht op de kostbare opbrengst van zijn land zal geduld moeten oefenen. Hij zal de verleiding moeten weerstaan om zich te bemoeien

met de processen die zich onder de grond afspelen. Gaat hij zitten wroeten, dan zal de oogst zeker mislukken.

Als het gaat over de schepping zoals die God voor ogen staat, moeten ook wij leren om op onze handen te gaan zitten, de grenzen van onze mogelijkheden in acht te nemen. We kunnen als mensen ontzettend veel, maar de schepping tot voltooiing brengen, dat kunnen we niet. En ontkomen aan onze onvolkomenheid kunnen we al evenmin. We moeten leren verwachten, leren uitzien. We moeten weer leren om te hopen op God.

In de wereld zoals we die kennen, betekent dit hopen op God dat we de wereld zoals we die kennen niet voor definitief houden. Te wachten en te hopen op God wil zeggen dat we de wereld zoals zij nu is niet voor de uiteindelijke werkelijkheid houden.

De uiteindelijke, ultieme werkelijkheid is datgene wat in Jezus onder ons gekomen is. “*Niet door kracht of geweld*”, “*niet door lust of verlangen*”, maar “*door de Geest*”; op Gods initiatief. In Jezus blijkt het visioen van Jesaja meer dan een protestlied, meer dan een hooggestemd ideaal, meer dan een droom die ons wil aanzetten tot handelen. Het blijkt een werkelijkheid die van Gods kant komt en waarvan Jezus’ leerlingen in het evangelie getuigen: “*blinden zien, verlamden lopen, (...) doven horen, doden worden opgewekt en aan armen wordt het goede nieuws bekendgemaakt.*” Het land dat geen leven voortbracht komt tot bloei, het moedeloze volk krijgt nieuw moed toegesproken: de Heer is in aantocht, Gods vrede komt.

In Jezus blijkt de onmogelijke wereld van Jesaja de werkelijkheid te zijn die méér werkelijk is dan de realiteit die wij kennen. De wereldorde die Jezus belichaamt blijkt een vrede te zijn die alle verstand te boven gaat en die dieper en wezenlijker is dan de tijdelijke onderbreking van geweld die wij 'vrede' noemen.

Midden in de winternacht van onze oude wereld gaat in Jezus een venster open op Gods *nieuwe* wereld. Het is het venster van Gods toekomst. Het venster van de verrijzenis. En mensen, wat is het bemoedigend om door dat venster te kijken en te beseffen dat we onze beperkingen en tekortkomingen – of die van anderen – niet voor finaal hoeven te houden. Hoe troostend is het om door dat venster te mogen zien dat onze doofheid en onze blindheid niet het laatste woord hebben.

Jezus laat ons zien dat we niet zijn geschapen voor de wereld die we kennen, maar voor die *onmogelijke* wereld waarover Jesaja profeteert; voor de wereld waarin de steppe zal bloeien, waarin de ballingen keren en de doden leven. Dáárvoor zijn we geschapen. Die wereld is geen ideaal waarnaar we kunnen streven, geen project waaraan we kunnen bouwen. We kunnen die wereld niet in onze agenda zetten zoals we doen met het verhoopte resultaat van onze plannen.

Gods nieuwe wereld, zijn Koninkrijk, kunnen we alleen maar *ontvangen*. We kunnen haar alleen maar ontvangen in onze levende Heer Jezus, die ons van binnenuit opent naar zijn toekomst en die *-Gaudete!* onze innerlijke wildernis laat zingen van blijdschap.

Mogen we hem als het Brood des levens ontvangen in de kribbe van onze geopende hand. En mag de armzalige voederbak van ons hart in deze Adventstijd gereed komen om het Kind te ontvangen in wie het Koninkrijk van de hemel op ons toekomt.

+